

Quentin Tarantino

Once Upon A Time
In Hollywood

Romaani

Suomentanut Juha Ahokas

LIKE

Tämä kirja on fiktiota. Vaikka siinä viitataan todellisiin tapahtumiin ja ihmisiin, tietyt henkilöhahmot ja luonnehdinnat, tapaukset, paikat, tuotteet ja vuoropuhelut ovat kuvitteellisia ja luotu kirjallisia päämääriä varten. Kaikki samankaltaisuudet liittyen todellisten henkilöiden nimiin, todellisiin henkilöihin, yhä eläviin tai kuolleisiin, ja heidän vaiheisiinsa sekä tuotteisiin, oikeushenkilöihin ja todellisiin tapauksiin ovat luonteeltaan pelkästään kirjallisia, eikä niitä ole tarkoitettu kertomaan todellisista henkilöistä, tapahtumista, tuotteista tai oikeushenkilöistä.

Englanninkielinen alkuteos:
Once Upon A Time In Hollywood

Copyright © 2021 by Visiona Romantica, Inc.
All rights reserved.
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2021

Kansitaide © Visiona Romantica, Inc.
Kannen valokuvat: Andrew Cooper © L. Driver Productions, Inc.
Kannen suunnittelu: Joanne O'Neill

LIKE

Like Kustannus
Helsinki
www.like.fi

ISBN 978-951-1-40528-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2021

Tämä kirja on omistettu

vaimolleni DANIELLALLE

ja pojalleni LEOLLE

Kiitos että olette luoneet onnellisen kodin,
josta käsin kirjoittaa.

UNOHTAMATTA MYÖSKÄÄN

Kaikkia *vanhan kaartin* näyttelijöitä, jotka kertoilivat
minulle mahtavia tarinoita tuon aikakauden
Hollywoodista.

Heidän ansiostaan pitelet nyt tätä kirjaa kädessäsi.

Bruce Dern * David Carradine * Burt Reynolds
Robert Blake * Michael Parks * Robert Forster
ja ennen kaikkea
Kurt Russell

RICK DALTON. Hänellä oli aikoinaan oma televisiosarja, mutta nykyään parhaat päivänsä nähnyt Rick vieraillee viikon konnana muiden sarjoissa ja hukuttaa murheensa whiskey soureihin. Pelastaako puhelu Roomasta hänen uransa vai sinetöikö se hänen kohtalonsa?

CLIFF BOOTH. Rickin sijaisnäyttelijä ja aina kuvauspaikan pahamaineisin mies, koska hänen uskotaan tehneen murhan ja selviytyneen siitä rankaisematta...

SHARON TATE. Hän lähti Texasista tavoittelemaan unelmoimaansa filmitähden uraa ja onnistui siinä. Sharon elää nyt hehkeintä nuoruuttaan Cielo Drivella, Hollywood Hillsin kukkuloilla.

CHARLES MANSON. Entinen linnakundi on saanut joukon sekopäisiä hippejä pitämään häntä henkisenä johtajanaan, mutta hän vaihtaisi sen kaiken hetkessä rocktähteyteen.

HOLLYWOOD 1969 –

OLISITPA OLLUT SIELLÄ

1. luku

”Sano vain Marvin”

Pikapuhelin Marvin Schwarzin pöydällä surisee. William Morrisin ohjelmatoimiston agentti painaa puhelimen vipua sormellaan. ”Onko siellä puoli yhdentoista tapaamiseni, neiti Himmelsteen?” Marvin kysyy.

”On, herra Schwarz”, kuuluu sihteerin ääni pikkuruisesta kaiuttimesta. ”Herra Dalton odottaa täällä.”

Marvin painaa vipua uudelleen. ”Olen valmiina, kun teillä on siellä valmista.”

Marvinin toimiston ovi aukeaa, ja ensin sisälle astuu neiti Himmelsteen, hänen nuori sihteerinsä. Neiti Himmelsteen on 21-vuotias nainen, joka on omaksunut aikakauden hippityylin. Valkoinen minihame paljastaa hänen ruskettuneet pitkät säärensä, kun taas ruskeat pitkät hiukset on sidottu Pocahontasin tapaan saparoiksi, jotka riippuvat hänen kasvojensa molemmin puolin. Hänen perässään tulee komea 42-vuotias näyttelijä Rick Dalton, joka yhä edelleen rasvaa ruskeat hiuksensa ja kappaa ne korkealle otsan ylle.

Marvin virnistää leveästi noustessaan pöytänsä takaa. Neiti Himmelsteen yrittää huolehtia esittelystä, mutta Marvin keskeyttää hänet:

”Neiti Himmelsteen, olen juuri katsonut putkeen pariin Rick Daltonin elokuvaa, joten tunnen jo tämän helkkarin miehen.” Marvin astuu lähemmäs ja ojentaa kätensä

cowboyroolien esittäjälle. "Eiköhän paiskata kättä, Rick."

Rick hymyilee, ravistaa agentin kättä ja sanoo: "Rick Dalton. Kiitoksia paljon, herra Schwarz, kun ehditte ottaa minut vastaan."

Marvin oikaisee häntä: "Schwarz, ei Schwartz."

Voi Jeesus, tyrin jo koko helvetin jutun, Rick ajattelee.

"No voi helkkari sentään... Olen kovasti pahoillani... Herra Sch-WARZ."

Herra Schwarz puristaa Rickin kättä vielä kerran ja sanoo:

"Sano vain Marvin."

"Marvin, sano vain Rick."

"Rick..."

He laskevat kätensä irti.

"Voinko pyytää neiti Himmelsteeniä tuomaan jotain virkistävää juomista?"

Rick kieltäytyy tarjouksesta nostamalla kättään. "Ei, en tarvitse mitään."

Marvin ei anna periksi. "Oletko varma? Eikö mitään? Kahvia, kokista, Pepsiä, olutta?"

"Hyvä on", sanoo Rick. "Ehkä kupillinen kahvia?"

"Mainiota." Marvin taputtaa näyttelijää olkapäähän ja kääntyy sitten nuoren apulaisensa puoleen. "Neiti Himmelsteen, olisitteko niin ystävällinen, että toisitte ystävälleni Rickille kupillisen kahvia? Ja minulle myös."

Nuori nainen nyökkää ja poistuu. Hänen ryhtyessään sulkemaan ovea Marvin huutaa hänen peräänsä: "Ai niin, ei sitten sitä taukokuoneen murulitkua. Käykää Rexin toimistossa. Hänellä on aina laadukkainta kahvia – muttei sitä turkkilaista moskaa", Marvin varoittaa vielä lopuksi.

"Kyllä, herra Schwarz", neiti Himmelsteen vastaa ja kääntyy sitten Rickiin päin. "Kuinka juotte kahvinne, herra Dalton?"

Rick kääntyy ja sanoo: "Ettekö ole kuullut? Musta on kaunista."

Marvin röhähtää äänekkääseen nauruun, kun taas neiti Himmelsteen hihittää kainosti käsi suun edessä. Ennen kuin neiti Himmelsteen ehtii sulkea ovea, Marvin huutaa vielä: "Neiti, älkää yhdistäkö minulle puheluita, paitsi jos vaimoni ja lapseni kuolevat auto-onnettomuudessa. Itse asiassa, jos vaimoni ja lapseni sattuisivat kuolemaan, he pysyvät yhtä kuolleina seuraavan puolen tunnin ajan, joten älkää yhdistäkö minulle puheluita."

Agentti heilauttaa kättään kehottaen näyttelijää istumaan toiseen nahkasohvista, jotka on asetettu vastakkain ja joiden välissä on lasinen pöytä. Rick istuu ja ottaa mukavan asennon.

"Tärkein ensin", agentti sanoo. "Tuon terveisiä vaimoltani Mary Alice Schwarzilta! Vietimme eilen elokuvaillan katsoamalla kaksi Rick Daltonin leffaa kotiteatterissamme."

"Vau", sanoo Rick. "Tuo on imartelevaa mutta myös kiu-sallista kuulla. Mitä katsoitte?"

"*Tannerin ja McCluskeyn neljäntoista nyrkin* filmiprintit."

"No, ne kaksi kuuluvat sentään parempiin elokuvaani", Rick sanoo. "Paul Wendkos ohjasi *McCluskeyn*. Hän on suosikkini kaikista ohjaajistani. Hän teki *Hyttyselläkin on tunteet*. Minun piti olla siinä mukana. Tommy Laughlin sai roolini." Rick vähättelee sitten tapahtunutta ylevämielisesti. "Mutta se ei haittaa, minä pidän Tommystä. Hän järjesti minut mukaan ihan ensimmäiseen isoon näytelmääni."

"Niinkö?" Marvin sanoo. "Oletko tehnyt paljon teatteri-rooleja?"

"En paljonkaan", Rick myöntää. "Pitkästyn, jos teen samaa juttua kerta toisensa jälkeen."

"Paul Wendkos on siis suosikkiohjaajasi?" Marvin sanoo.

"Joo, aloittelin uraani hänen ohjauksessaan. Olen *Koralli-*

meren taistelussa, jonka Paul teki Cliff Robertsonin kanssa. Minä ja Tommy Laughlin hengailaan taustalla sukellusveineissä pitkin leffaa.”

Elokuva-alan toimijana Marvin lausuu varman mieliteensä: ”Jumalauta Paul Wendkos. *Aliarvostettu toimintaspesialisti.*”

”Totta jos mikä”, Rick myöntää ja jatkaa: ”Ja kun sain *Bounty Law’n*, Paul tuli ja ohjasi seitsemän tai kahdeksan helkkarin jaksoa.”

Rick kysyy sitten kehuja kalastellen: ”Toivottavasti ilta Rick Daltonin parissa ei ollut liian tuskallinen sinulle ja rouvalle?”

Marvin nauraa. ”Tuskallinen? Lopeta, hyvä mies. Sehän oli upeaa, kerta kaikkiaan upeaa. Katsoimme siis *Tannerin*. Mary Alice ei pidä nykyajan elokuvien väkivaltaisuudesta, joten säästin *McCluskeyn* itselleni ja katsoin sen, kun hän oli mennyt nukkumaan.”

Toimiston ovelta kuuluu kevyt koputus, ja sitten minihameinen neiti Himmelsteen astuu sisälle mukanaan kaksi höyryävää kahvikuppia. Hän ojentaa kuumat juomat varovasti herroille.

”Nämähän ovat sitten varmasti Rexin toimistosta?”

”Rex käski sanoa, että olette velkaa hänelle yhden sika-reistanne.”

Agentti tuhahtaa halveksuvasti. ”Itara juutalainen, olen velkaa paskiaiselle vain kunnan löylytyksen.”

Kaikki purskahtavat nauruun.

”Kiitoksia, neiti Himmelsteen, tämä riittää toistaiseksi.”

Neiti Himmelsteen poistuu jättäen miehet keskustelemaan viihdeteollisuuden asioista, Rick Daltonin urasta ja ennen kaikkea hänen tulevaisuudestaan.

”Mihin minä jäinkään?” Marvin kysyy. ”Aivan – väkivalta nykyajan elokuvissa. Se ei ole Mary Alicen mieleen. Länkkä-

reitä hän kuitenkin rakastaa. On aina rakastanut. Kävimme aina katsomassa niitä, kun seurustelimme. Länkkärien katsominen on yhä lempiharrastuksiamme, ja nautimme *Tannerista* täysin siemauksin.”

”Voi, sehän on mukavaa”, sanoo Rick.

”Kun katsomme näin kaksi leffaa perätysten”, Marvin selittää, ”ensimmäisen filmin kolmen viimeisen kelan aikana Mary Alice yleensä nukahtaa syliini. Mutta *Tannerin* tapauksessa hän pysyi hereillä viimeiseen kelaan asti – puoli kymmeneen – mikä on varsin hyvin häneltä.”

Marvinin kertoessa elokuvista pitävän onnellisen parin katselutottumuksista Rick siemaisee kuumaa kahviaan.

Hei, tämähän on erinomaista, näyttelijä miettii. Sillä Rexillä tosiaan on laadukasta kahvia.

”Kun elokuva loppuu, hän menee nukkumaan”, Marvin jatkaa. ”Minä avaan laatikon kuubalaisia sikareita, kaadan lasiin konjakkia ja katson toisen elokuvan yksikseni.”

Rick siemaisee uudelleen Rexin mainiota kahvia.

Marvin osoittaa hänen kuppiaan. ”Ei hassumpaa, vai mitä?”

”Mikä?” Rick kysyy. ”Kahvi, vai?”

”Ei, vaan pastrami. Kahvi tietenkin.” Marvinin ajoitus osuu tarkalleen kohdalleen.

”Olen aivan myyty”, Rick myöntää. ”Mistä hän saa tätä?”

”Jostain niistä Beverly Hillsin herkkupuodeista, mutta ovela paskiainen ei suostu kertomaan tarkemmin”, Marvin sanoo ja palaa vaimonsa katselutottumuksiin. ”Kun olen aamiaisen jälkeen lähtenyt töihin, elokuvakoneen käyttäjämme Greg tulee takaisin ja laittaa viimeisen kelan pyörimään, jotta hän voi katsoa leffan loppuun. Sillä tavalla katsomme kaikki elokuvat. Olemme oikein tyytyväisiä järjestelyyn. Nyt hän ei malttanut odottaa, että näkee, miten *Tanner* päättyy.”

Sitten Marvin lisää: ”Tosin hän on jo päätelty, että sinun

on tapettava isäsi, Ralph Meeker, ennen kuin tarina voidaan viedä päätökseen.”

”No joo, se siinä leffassa on ongelmana”, Rick sanoo. ”Kyse ei ole siitä, tapanko määräilevän patriarkan, vaan siitä, milloin sen teen. Eikä siitä, tappaako Michael Callan – herkkä veli – minut, vaan siitä, milloin se tapahtuu.”

Marvin yhtyy hänen mielipiteeseensä. ”Totta. Mutta meidän molempien mielestä sinä ja Ralph sovitte varsin hyvin yhteen.”

”Olen samaa mieltä”, sanoo Rick. ”Olimme tosiaan hyvä isä ja poika -tiimi. Helvetin Michael Callan näytti siltä kuin hänet olisi adoptoitu perheeseen. Mutta kukaan tuskin epäili, että Ralph oli isäukkonni.”

”No, te kaksi sovitte hyvin yhteen, koska teillä oli puhees-sanne sama nuotti.”

Rick purskahtaa nauruun. ”Varsinkin, jos meitä vertasi Michael Callaniin, joka kuulosti malibulaiselta surffaajalta.”

Okei, Marvin ajattelee, *jo toinen kerta, kun Rick on halveerannut vastanäyttelijäänsä Michael Callania. Ei hyvä merkki. Se viittaa pikkusieluisuuteen. Siihen, että panee virheet muiden syyksi.* Marvin ei kuitenkaan paljasta näitä ajatuksiaan.

”Mielestäni Raph Meeker oli loistava”, Rick kertoo agentille. ”Paras helkkarin näyttelijä, jonka kanssa olen työskennellyt, ja olen työskennellyt sentään Edward G. Robinsonin kanssa! Ralph oli myös kahdessa parhaassa *Bounty Law'ssa*.”

Marvin jatkaa edellisillan Rick Dalton -näytöksen muistelu. ”Mistä pääsemmekin *McCluskeyn neljääntoista nyrkkiin!* Mikä leffa! Hulvattoman hauska.” Hän on ampuvinaan konepistoolilla. ”Sitä räiskintää! Tappamista!” Marvin kysyy: ”Kuinka monta natsipaskiaista sinä tapat siinä elokuvassa? Sata? Sataviisikymmentä?”

Rick purskahtaa nauruun. ”En tullut laskeneeksi, mutta sataviisikymmentä suurin piirtein.”

"Helvetin natsipaskiaiset", Marvin kiroilee itseksensä.
"Taisit käyttää itse sitä liekinheitintä, eikö vain?"

"No, siitä voit lyödä vaikka vetoa", Rick vastaa. "Siinä on muuten hullu ase, sen väärälle puolelle et todellakaan halua päätyä, usko huviksesi. Harjoittelin sen helvetin lohikäärmeen kanssa kolme tuntia päivässä kahden viikon ajan. En vain sen vuoksi, että näyttäisin leffassa hyvältä, vaan koska pelkäsin sitä härveliä ihan helkkaristi, jos totta puhutaan."

"Olen puulla päähän lyöty", ihastelee agentti kuulemaansa.

"Oli muuten hyvää tuuria, että ylipäätään sain sen roolin", Rick kertoo Marvinille. "Alun perin se oli luvattu Fabianille. Sitten kahdeksan päivää ennen kuvausten alkua hän rikkoi olkapäänsä tehdessään *Virginialaista*. Paul Wendkos muisti minut ja suostutteli Columbian pomot pyytämään minut lainaan Universalilta *McCluskeyn* tekemistä varten." Lopuksi Rick lisää vielä, kuten aina: "Tein siis viisi leffaa Universalille sopimukseni mukaisesti. Entä mikä niistä menestyi parhaiten? Se jonka kävin tekemässä Columbialle."

Marvin ottaa kultaisen savukekotelon povitaskustaan ja napsauttaa sen auki. Ojentaa sitä sitten Rickille. "Kelpaako Kent?"

Rick ottaa savukkeen.

"Mitä tykkäät tästä kotelosta?"

"Oikein hieno."

"Lahja Joseph Cottenilta. Joseph on lempiasiakkaitani."

Rick loihtii kasvoilleen Marvinin odottaman vaikuttuneen ilmeen.

"Sain hänet äskettäin sekä Sergio Corbuccin että Ishirō Hondan elokuvaan, ja tällä kotelolla hän kiitti minua."

Nuo nimet eivät sano Rickille yhtään mitään.

Marvin Schwarzin sujauttessa kultaisen savukekotelon takaisin povitaskuunsa Rick kaivaa nopeasti tupakansytytti-

mensä housuntaskustaan. Hän napsauttaa hopeisen sytkäriin auki ja antaa tulta molempiin savukkeisiin suuren maailman tyyliin. Sitten hän napsauttaa sytkäriin kiinni liioittelevan äänekkäästi. Marvinia näyttelijän mahtailu vähän naurattaa, sitten hän vetää savut tupakastaan.

"Mitä sinä yleensä poltat?" Marvin kysyy Rickiltä.

"Capitol W:tä", Rick vastaa. "Mutta myös Chesterfieldiä, Red Appleä, etkä sitten naura, Virginia Slimsiä."

Marvin nauraa silti.

"Hei, pidän niiden mausta", Rick puolustautuu.

"Nauran sille, että poltat Red Appleä", Marvin selittää.

"Se tupakka on rikos nikotiinia vastaan."

"Red Apple sponsoroi *Bounty Law'ta*, joten totuin niiden makuun. Ajattelin myös, että olisi fiksuja jos minut nähtäisiin mainostamassa niitä."

"Oikein viisasta", sanoo Marvin. "Kuulehan Rick, Sid on vakinainen agenttisi. Ja hän pyysi minua tapaamaan sinua."

Rick nyökkäilee.

"Entä miksi hän mahtoi pyytää minua tapaamaan sinua?"

"Ehkä häntä kiinnostaa tietää, haluaisitko työskennellä kanssani?" Rick ehdottaa.

Marvin nauraa. "No, viime kädessä kyllä. Mutta tiedätkö, mitä teen täällä William Morrisilla?"

"Joo", Rick sanoo. "Sinä olet agentti."

"Aivan, mutta Sid on jo agenttisi", sanoo Marvin. "Jos kyse olisi *vain* siitä, et olisi nyt täällä."

"Joo, olet erikoisagentti", Rick sanoo.

"Se minä todellakin olen", Marvin sanoo. Sitten hän osoittaa Rickiä savuavalla tupakallaan. "Mutta haluan, että *sinä* kerrot minulle, mitä arvelet *minun* tekävän."

"No, olen kuullut, että välität tunnettuja amerikkalaisia kykyjä ulkomaisiin elokuviin."

"Ei hassumpaa", sanoo Marvin.

Nyt kun herrat ymmärtävät toisiaan, he molemmat vetävät pitkät savut Kenteistään, sitten Marvin puhalttaa pitkän vanan tupakansavua ja ryhtyy taivuttelemaan vierastaan. "No niin Rick, jos tutustumme toisiimme paremmin, sinulle selviää nopeasti, ettei *mikään*... siis ei *mikään*, ole minulle asiakkaitani tärkeämpää. Syy siihen, miksi minulla on yhteyksiä Italian, Saksan ja Filippiinien filmitoimintoihin, ovat edustamani asiakkaat ja se, mitä nuo asiakkaat kokonaisuudessaan edustavat. Toisin kuin muita, minua eivät kiinnosta *unohdetut suuruudet*. Minua kiinnostavat *Hollywoodin kuninkaalliset*. Van Johnson, Joseph Cotten, Farley Granger, Russ Tamblyn, Mel Ferrer."

Agentti lausuu jokaisen nimen kuin luettelisi Hollywoodin Mount Rushmoreen veistettyjen näyttelijöiden nimiä.

"Hollywoodin kuninkaalliset, joiden filmografiat ovat täynnään kaikkien aikojen klassikkoja!"

Agentti tarjoaa legendaarisen esimerkin. "Kun juomaan ratkennut Lee Marvin luopui eversti Mortimerin roolista elokuvassa *Vain muutaman dollarin tähden* – kolme viikkoa ennen kuvausten alkamista – juuri minä sain Sergio Leonen lyllertämään The Sportsman's Lodgeen kahville vasta tapansa siistineen ja raitistuneen Lee Van Cleefin kanssa."

Agentti antaa Rickin pohtia hetken tarinan merkityksellisyyttä. Sitten hän imaisee Kentiään kuin ohimennen, puhalttaa savua ilmaan ja julistaa tyylilleen uskollisena: "Ja loput, kuten sanotaan, onkin *uusien westernien mytologiaa*."

Nyt Marvin keskittää huomionsa vastapäätä istuvaan cowboyroolien näyttelijään. "No niin Rick, *Bounty Law* oli hyvä sarja, ja sinä olit hyvä siinä. Tänne kaupunkiin tulee paljon väkeä, ja heistä tulee kuuluisia, vaikka tekevät pelkkää skeidaa. Kysy vaikka Gardner McKayltä."

Rick nauraa Gardner McKaylle suunnatulle nälväisylle. Marvin jatkaa: "*Bounty Law* oli kuitenkin ihan hyvä"

lännensarja. Sinulla on se plakkarissa, ja voit olla siitä ylpeä. Puhutaan nyt tulevaisuudesta. Mutta ennen sitä voisimme selvittää pari asiaa menneisyydestä.”

Miesten poltellessa savukkeitaan Marvin ryhtyy esittämään Rickille kysymyksiä kuin tämä olisi mukana visailuohjelmassa tai FBI:n kuulusteltavana.

”*Bounty Law* oli siis NBC:n sarja, vai?”

”Jep. NBC:n sarja.”

”Mikä oli pituus?”

”Minkä pituus?”

”Kuinka kauan yksi ohjelma kesti?”

”No, se oli puolen tunnin ohjelma, 23 minuuttia ja mainokset päälle.”

”Entä kuinka kauan sarjaa tehtiin?”

”Aloitimme televisiokauden 1959–60 syksyn ohjelmistossa.”

”Entä milloin sarja lopetettiin?”

”Kauden 1963–64 keskellä.”

”Tehtiinkö sitä koskaan väreissä?”

”Silloin ei tehty väreissä.”

”Miten pääsit sarjaan mukaan? Otettiin sinut suoraan kadulta, vai kouluko yhtiö sinut?”

”Olin vierailut *Tales of Wells Fargossa*, esitin siinä Jesse Jamesiä.”

”NBC siis huomasi sinut siitä?”

”Joo. Jouduin silti käymään koekuvauksessa. Ja sen piti jumalauta onnistua. Mutta joo.”

”Kerro tarkemmin elokuvista, joissa esiinnyit taukosi aikana.”

”No, ensimmäinen oli *Komanssien kapina*”, Rick kertoo. ”Pääosaa esitti erittäin vanha ja ruma Robert Taylor. Vastaavanlainen työnjako oli miltei kaikissa elokuvissani. Vanhalla tyypillä oli aina nuori vastanäyttelijä. Minä ja Robert

Taylor. Minä ja Stewart Granger. Minä ja Glenn Ford. En ollut koskaan pelkästään yksin. Vastassa oli aina joku vanha paskiainen." Näyttelijä kuulostaa turhautuneelta.

"Kuka *Komanssien kapinan* ohjasi?" Marvin kysyy.

"Bud Springsteen."

Marvin esittää huomion: "Tutkiessani ansioluetteloasi panin merkille, että olet työskennellyt helkkarin monelle Republican Picturesin vanhalle länkkärien ohjaajalle. Springsteenille, William Witneyille, Harmon Jonesille, John Englishille, vai kuinka?"

Rick nauraa ja sanoo: "Kaikki tehokkaita tekijöitä." Sitten hän selventää: "Bud Springsteen ei ollut pelkästään *tehokas*. Bud teki paljon muutakin. Bud oli erilainen kuin nuo muut."

Marvinin mielenkiinto herää. "Miten?"

"Mitä?" Rick kysyy.

"Bud ja muut tehokkaat ohjaajat?" Marvin sanoo. "Miten he erosivat toisistaan?"

Rickin ei tarvitse miettiä vastaustaan, koska se selvisi hänelle 26-vuotiaana, kun hän vieraili Budin ohjaamassa *Whirlybirdsissä* Craig Hillin parina.

"Budilla oli käytössään saman verran aikaa kuin kaikilla niillä muilla helkkarin ohjaajilla", Rick sanoo painokkaasti. "Ei yhtään päivää, ei yhtään tuntia eikä yhtään auringonlaskua enempää kuin kellään muullakaan. Mutta se, miten Bud sen ajan käytti, teki hänestä niin hyvän." Rick lisää vilpittömästi: "Sitä oli ylpeä kun sai tehdä töitä Budille."

Marvin pitää kuulemastaan.

"Ja helkkari vieköön, Wild Bill Witney auttoi minut alkuun", Rick jatkaa. "Sain häneltä ensimmäisen kunnan roolini. Henkilöhahmon, jolla on nimi. Hän tarjosi minulle ensimmäisen pääosan."

"Missä elokuvassa?" Marvin kysyy.

"Ai, se oli vain niitä nuorisorikollisista kertovia filikkoja,

joita Republicanilla silloin tehtiin”, vastaa Rick.

Marvin ei anna periksi ”Mikä sen nimi oli?”

”Hei, me kiihdytetään”, Rick vastaa. ”Tein hänelle myös Ron Elyn *Tarzanin* vielä viime vuonna.”

Marvin nauraa. ”Olette siis vanhoja tuttuja?”

”Minä ja Bill?” Rick sanoo. ”No takuulla.”

Muistellessaan uraansa Rick alkaa lämmetä ja huomaa, että on saanut Marvinista tarkkaavaisen kuulijan, joten hän lisää höyryä. ”Helkkari viekään, anna kun kerron Bill Witneystä. Koko helvetin kaupungissa tuskin löytyy toista yhtä aliarvostetettua toimintaohjaaja. Bill Witney ei pelkästään ohjannut toimintaleffoja, hän *keksi*, miten niitä ohjataan. Sanoit, että pidät länkkäreistä – tiedät sitten sen Yakima Canuttin tempun, jossa hän putoaa laukkaavien hevosten väliin ja raahautuu vankkurien alla? Siis John Fordin *Hyökäyksessä erämaassa*?”

Marvin nyökkää tietävänsä.

”Helkkarin William Witney kuvasi sen jumalauta ensimmäisenä. Vuotta aiemmin, vuotta ennen John Fordia, myös Yakima Canuttin kanssa!”

”Sitä en tiennytkään”, Marvin sanoo. ”Missä elokuvassa?”

”Hän ei ollut vielä edes tehnyt omaa kokoillan leffaa”, Rick kertoo. ”Hän kuvasi sen tempun johonkin helvetin televisiosarjaan. Voin kertoa, millaista on olla William Witneyn ohjattavana. Bill Witney lähtee siitä olettamuksesta, että joka ainoaa käsikirjoituksen kohtausta voidaan parantaa ottamalla siihen mukaan nyrkkitappelu.”

Marvin purskahtaa nauruun.

Rick jatkaa: ”Olen tekemässä *Riverboat*-sarjaa, ja Bill ohjaa. Minulla ja Burt Reynoldsilla on yhteinen kohtaus. Heittelemme siis vuorosanoja. Bill keskeyttää meidät: ’Poikki, poikki, poikki. Hei jätkät, tässähan vaipuu uneen. Burt, kun hän sanoo sinulle noin, lyö häntä. Ja Rick, kun Burt lyö sinua,

raivostut oikein kunnolla ja lyöt takaisin. Ymmärsittekö? Okei, käy! Niin sitten tehdään. Ja kun tulee valmista, hän huutaa: 'Poikki! Niin sitä pitää, pojat, nyt kohtaaus toimii!'"

Miehet nauravat toimiston täyttävän tupakansavun keskellä. Marvin alkaa lämmitä Rickin kovalla työllä ansaitulle Hollywoodin-tuntemukselle. "Kerrohan vielä siitä Stewart Grangerin elokuvasta, jonka mainitsit", Marvin pyytää.

"*Suurriistaa*", Rick sanoo. "Suuren valkoisen metsästäjän afrikkalainen kalkkuna. Katsojat kävelivät ulos, kun sitä näytettiin lentokoneessa."

Marvin hohottaa taas.

"Stewart Granger on pahin mulkku, joka kanssa olen työskennellyt", Rick kertoo agentille. "Ja minä olen työskennellyt Jack Lordin kanssa!"

Miesten naureskeltua Jack Lordille suunnatulle nälväisylle Marvin kysyy näyttelijältä: "Teit yhden elokuvan myös George Cukorin kanssa, eikö niin?"

"Joo", Rick kertoo. "Se oli varsinainen tekele, *Tri Chapmanin raportti*. Loistava ohjaaja, hirveä elokuva."

"Miten tulit juttuun Cukorin kanssa?" agentti kysyy.

"Oletko tosissasi", Rick sanoo. "George jumalauta rakasti minua!" Sitten hän nojautuu sohvapöydän yli ja sanoo vihjailevalla äänellä: "Siis *tosiaan rakasti minua*."

Agentti hymyilee antaen ymmärtää tajunneensa vihjauksen.

"Luulen, että George toimii samalla tavalla joka elokuvassa", Rick arvelee. "Hän valitsee aina jonkun pojan johon hullaantua. Tällä kertaa huomio kohdistui minuun ja Efrem Zimbalist Jr:iin, joten minä taisin voittaa." Hän jatkaa havainnollistamalla: "Elokuvassa kaikki kohtaukseni olivat Glynis Johnsin kanssa. Menemme uima-altaaseen. Glynis on yksiosaisessa uimapuvussa. Näkyy vain säärtä ja käsivartta, kaikki muu on peitossa. Minä sen sijaan olen pienimmissä

mahdollisissa uimahousuissa, jotka sensuuriviranomaiset vain sallivat. Beesinvärisissä uikkareissa. Mustavalkoleffa, näyttää siltä kuin olisin jumalauta alasti! Eikä minua kuvata vain sukeltamassa altaaseen. Olen niissä pikkuruisissa uikkareissa, lausun vuorosanoja perse pystyssä jumalauta kymmenen minuuttia elokuvasta! Siis mitä helvettiä – olenko minä täällä pyllistelemässä kuin joku Betty Grable?”

Miehet nauravat taas samalla kun Marvin kaivaa povitas-kustaan pienen nahkakantisen muistikirjan – Joseph Cottenin kultaisen savukeketelon hän oli ottanut viereisestä taskusta.

”Pyysin paria avustajaani vilkaisemaan tilastojesi Euroopassa. Kuten sanotaan, tähän asti kaikki hyvin.” Etsiessään kaipaamiaan merkintöjä pienestä kirjastaan Marvin kysyy yhtäkkiä: ”Näytettiinkö *Bounty Law'ta* Euroopassa?” Hän löytää etsimänsä sivun, katsoo sitten taas Rickiin. ”Jo vain, kyllä näytettiin. Mainiota.”

Rick hymyilee.

Marvin kumartuu katsomaan taas kirjaansa. ”Missä se olikaan?” hän kysyy ja tutkii sivua, löytää kaipaamansa tiedon ja lukee ääneen: ”Italiassa, mainiota. Englannissa, mainiota. Saksassa, mainiota. Ei Ranskassa.” Sitten hän katsoo taas Rickiin ja lohduttaa häntä: ”Mutta Belgiassa, kyllä. Joten sinut tunnetaan Italiassa, Englannissa, Saksassa ja Belgiassa. Se siis televisiosarjastasi. Mutta olet tehnyt myös muutaman leffan, joten miten ne pärjäsivät?”

Marvin kääntää taas katseensa kirjaseensa, selailee pieniä sivuja, tutkii niiden sisältöä. Löytää etsimänsä ja sanoo: ”Itse asiassa kaikki kolme länkkäriäsi, *Komanssien kapina*, *Hellfire*, *Texas*, ja *Tanner* menestyivät kohtuullisen hyvin Italiassa, Ranskassa ja Saksassa.” Hän katsoo taas Rickiä ja sanoo: ”*Tanner* menestyi paremmin kun kohtuullisen hyvin Ranskassa. Ymmärrätkö Ranskaa?”

”En”, vastaa Rick.

”Sääli”, Marvin sanoo ottaessaan taitellun valokopion pienen muistikirjansa välistä ja ojentaessaan sen lasipöydän yli Rickille. ”Siinä *Cahiers du Cineman* arvostelu Tannerista. Oikein hyvä arvostelu, hyvin kirjoitettu. Sinun kannattaisi käännättää se jollakulla.”

Rick ottaa liuskan Marvinilta ja nyökkää hyväksyvästi agentin ehdotukselle käännättää arvostelu vaikka tietää varsin hyvin, ettei tule tekemään sitä.

Sitten Marvin kohottaa päätään, katsoo Rickiä silmiin ja sanoo yhtäkkiä innoissaan: ”Mutta paras uutinen tässä koko helkkarin kirjasessa on *McCluskeyn neljätoista nyrkkiä!*”

Rickin ilme kirkastuu Marvinin jatkaessa: ”Amerikassa Columbia sai omansa takaisin, kun se ilmestyi. Mutta Euroopassa: jumalauta!” Hän kumartuu lukemaan tilastoja kirjastaan. ”Tässä sanotaan, että *McCluskeyn neljätoista nyrkkiä* oli jymymenestys helvetin Euroopassa. Sitä esitettiin joka puolella, ja sitä esitettiin jumalauta ties kuinka kauan!”

Marvin katsoo Rickiin, sulkee muistikirjansa ja esittää päätelmänään: ”Euroopassa sinut siis tunnetaan. Siellä tiedetään televisiosarjasi. Mutta et ole Euroopassa pelkästään *Bounty Law’n* tyyppi, vaan viileä heppu, jolla on silmälappu ja liekinheitin ja joka tappaa sataviisikymmentä natsia *McCluskeyn neljässatoista nyrkissä.*”

Esitettyään kovan väitteensä Marvin tumpkaa Kentinsä tuhkakuppiin lasisella sohvapöydällä. ”Mikä olikaan viimeisin kokoillan elokuvasi?”

Nyt on Rickin vuoro tumpata savukkeensa tuhkakuppiin samalla kun hän murahtaa: ”Kammottava lastenelokuva, joka on tarkoitettu perhematineoihin, nimeltään *Hyrsky, puhuva merisaukko.*”

Marvin hymyilee. ”Oletan, ettet ole päähenkilö?”

Rick hymyilee synkästi agentin vitsille, mutta mikään tuossa elokuvassa ei huvita häntä.

”Universal pani minut tekemään sen, koska sopimukseeni kuului vielä yksi leffa”, Rick selittää. ”Mikä vain osoittaa, minkä verran helvetin Universal minusta tosiasiaa välitti. Muistan, miten se mulkku, Jennings Lang, huijasi minua. Houkutteli minut Universaliin neljän leffan sopimuksella. Avco Embassy tarjosi minulle sopimusta. National General Pictures tarjosi minulle sopimusta. Irving Allen Productions tarjosi minulle sopimusta. Hylkäsin ne kaikki ja menin Universalille, koska se oli iso yhtiö. Ja koska Jennings Lang sanoi minulle: ‘Universal haluaa palan Rick Daltonin kakusta.’ Sopimuksen allekirjoitettuani en enää nähnyt sitä mulkkua.” Viitaten tapaukseen, jossa *Ihmispaholaisten* ohjaaja Walter Wanger ampui Jennings Langia nivusiin, kun tämä oli pannut hänen vaimoan Joan Bennettiä, Rick sanoo: ”Jos joku ansaitsi sen, että häneltä ammutaan pallit paskaksi, niin se mulkku Jennings Lang.” Hän lisää katkeraan sävyyn: ”Universal ei ollut koskaan halunnutkaan palaa Rick Daltonin kakusta.”

Rick tarttuu kuppiinsa ja siemaisee kahvia, mutta se on jäähtynyt. Hän huokaisee ja laskee kupin takaisin pöydälle.

Marvin jatkaa: ”Viimeisen kahden vuoden ajan olet siis vierailut televisiosarjoissa?”

Rick vastaa nyökkäämällä. ”Joo, juuri nyt teen pilottia CBS:lle. Sarjan nimeksi tulee *Lancer*. Esitän kovanaamaa. Olin *The Green Hornetissa*. *Land of the Giantsissa*. Ron Elyn *Tarzanissa*, josta jo kerroin. Olin myös *Bingo Martinissa* sen pojan, Scott Brownin, kanssa”.

Rick ei pidä Scott Brownista, joten kun hän mainitsee tämän nimen, hän loihii kasvoilleen väheksyvän ilmeen huomaamattaan. ”Ja tein juuri *F.B.I:n* Quinn Martinille.”

Marvin siemaisee kahviaan, vaikka se on vähän kylmennyt. ”Olet siis pärjännyt varsin hyvin?”

”Töitä on riittänyt”, Rick sanoo kuin selvennykseksi.

”Esititkö pahista niissä jokaisessa jaksossa?” Marvin kysyy.

"En *Land of the Giants*ssa enkä *FBI:ssä*, mutta muissa kyllä."

"Päätyikö niistä jokainen tappelukohtaukseen?"

"Päätyi, kyllä, paitsi *Land of the Giants* ja *FBI*."

"Nyt tulee tuhannen taalan kysymys", sanoo Marvin.
"Hävisitkö tappelut?"

"Tietenkin", Rick vastaa. "Esitän pahista."

"Ahaa", Marvin huudahtaa painottaaksen sanottavaansa.
"Vanha temppu, kaikki televisioyhtiöt käyttävät sitä. Ajatellaan nyt vaikka *Bingo Martinia*. Yhtiöllä on uusi näyttelijä, Scott Brown, ja se haluaa vahvistaa hänen imagoaan. Niinpä yhtiö palkkaa vanhan näyttelijän lopetetusta sarjasta esittämään kovanaamaa. Sitten jakson lopussa, kun tyypit tappelevat keskenään, *sankari* voittaa *pahiksen*."

Marvin selittää tarkemmin: "Katsojille on silti selvää, että *Bingo Martin* pieksee *Jake Cahillin*."

Auts, ajattelee Rick. *Se jumalauta sattui*.

Marvin ei ole kuitenkaan vielä lopettanut. "Sitten seuraavalla viikolla saman tekee Ron Ely lannevaatteessaan. Sitä seuraavalla Bob Conrad tiukoissa pöksyissään pölyyttää sinua." Marvin painottaa sanojaan iskemällä oikean nyrkinsä vasempaan kämmeneensä. "Jos vielä pari vuotta esiinnyt yhtiöiden uusien pyssysankarien heittopussina, se alkaa vaikuttaa siihen, miten yleisö näkee sinut", Marvin selittää.

Marvinin vihjaama miehinen nöyryytys, vaikka hän puhuu vain näyttelemisestä, saa hikipisaroina kihoamaan Rickin otsalle. *Olenko minä heittopussi? Siihenkö vaiheeseen olen tullut urallani? Häviön tappeluita tuotantokauden uusille pyssysankareille? Tältäkö tuntui Tris Coffinista, 26 Menin sankarista, kun hän hävisi tappelun minulle Bounty Law'ssa? Tai Pat Conwaystä, Tombstone Territoryn sankarista? Tai Kent Taylorista?*

Rickin vielä pohtiessa kuulemaansa Marvin vaihtaa puheenaihetta.

"Olen kuullut ainakin neljän ihmisen kertovan erästä

tarinaa sinusta”, Schwarz aloittaa, ”mutta kukaan heistä ei tiennyt koko tarinaa, joten haluan, että kerrot sen minulle. Mitä ne puheet ovat siis siitä, että oli ihan *hilkulla*, että olisit saanut Steve McQueenin roolin *Suuressa pakoretkessä?*”

Voi Kristus, ei taas sitä halvoatun tarinaa, ajattelee Rick. Vaikkei häntä asia huvita yhtään, hän nauraa sille Marvinin mieheksi. ”Ei sitä nyt viitsi paljon muualla kertoa kuin baarissa”, Rick sanoo ja naurahtaa, ”tiedäthän, suuri rooli jonka melkein sai. Iso kala joka pääsi karkuun.”

”Juuri sellaiset tarinat ovat mieleeni”, agentti sanoo. ”Kerro vaan.”

Rick on joutunut kertomaan näennäisen humoristisen tarinansa niin monta kertaa, että hän on poistanut siitä turhat rönsyt. Niellen mielipahansa Rick esittää roolin, joka ei varsinaisesti kuulu hänen alaansa: nöyrä näyttelijä.

”No niin”, Rick aloittaa, ”ilmeisesti samaan aikaan, kun John Sturges tarjosi McQueenille kapteeni Hiltsin roolia, *Suuren pakoretken Cooler Kingiä, Carl Forman*” – näyttelijä viittaa *Navaronen tykkien* ja *Kwai-joen sillan* tehokkaaseen käsikirjoittaja-tuottajaan – ”valmisteli ensimmäistä varsinaista ohjaustaan, elokuvaa nimeltä *Voittajat*, ja hän puolestaan tarjosi McQueenille yhtä sen päärooleista. Ilmeisesti McQueen epäröi päätöstään sen verran pitkään, että Sturges joutui laatimaan listan henkilöahmon mahdollisista korvaajista. Ja *ilmeisesti* minä olin sillä listalla.”

”Keitä muita listalla oli?” Marvin kysyy.

”Listalla oli neljä henkilöä”, Rick vastaa. ”Minä ja kolme Georgea: Peppard, Maharis ja Chakiris.”

”No, sillä listalla sinä olit kyllä suosikki”, Marvin intoilee. ”Ehket siinä tapauksessa, jos Paul Newman olisi ollut siinä mukana, mutta helvetti vieköön, kolme Georgea?”

”No, McQueen sen roolin sai”, Rick sanoo ja kohauttaa olkapäitään. ”Joten mitä väliä?”

”Ei”, Marvin väittää. ”Se on hyvä tarina. Sinut voi hyvin nähdä siinä roolissa. Italialaiset ihastuvat tarinaasi!” Marvin Schwarz selittää sitten Rick Daltonille, miten lajityypin teollisuus Italiassa toimii.

”McQueen ei suostu työskentelemään italialaisten kanssa. Tarjottiin hänelle mitä hyvänsä. *Helvetin italiaanot saa painua helvettiin*, niin Steve sanoo. *Ottakoot Bobby Darinin*, niin Steve sanoo. Steve työskentelee kyllä Indokiinassa yhdeksän kuukautta Robert Wisen kanssa muttei mistään hinnasta paria kuukautta Cinecittässä helvetin Guido DeFatson kanssa.”

En minäkään Steven asemassa tuhlaisi aikaani ala-arvoisessa spagettilänkkärissä, Rick ajattelee itsekseen.

Marvin jatkaa: ”Dino de Laurentiis tarjoutui ostamaan hänelle huvilan Firenzestä. Italialaistuottajat tarjosivat hänelle puoli miljoonaa dollaria ja uuden Ferrarin kymmenen päivän työstä Gina Lollobrigidan elokuvassa.” Sitten Marvin lisää sivuhuomautuksena: ”Puhumattakaan siitä, että Lollobrigidan tussu olisi tullut luultavasti kaupan päälle.”

Rick ja Marvin purskahtavat molemmat nauruun. *No, se on eri juttu*, Rick ajattelee. *Ottaisin minkä tahansa roolin missä tahansa elokuvassa, jos arvelisin pääseväni naimaan Anita Ekbergiä.*

”Se vain saa italialaiset haluamaan häntä entistä enemmän”, Marvin sanoo. ”Joten vaikka Steve kieltäytyy tarjouksesta toistuvasti, samoin kuin Brando ja samoin kuin Beatty, italialaiset jatkavat yrittämistä. Ja kun he eivät saa haluamiaan tähtiä, he tyytyvät siihen, mitä saavat.”

”Tyytyvät siihen, mitä saavat?” Rick ihmettelee.

Marvin tarjoaa pari esimerkkiä: ”He *haluavat* Marlon Brandon, he *saavat* Burt Reynoldsin. He *haluavat* Warren Beattyn, he *saavat* George Hamiltonin.”

Kuunnellessaan ja kärsiessään, miten Marvin ruotii hänen mennyttä uraansa, Rick tuntee kyynelten kirvelevän silmissään.

Marvin ei huomaa Rickin tuskaa vaan päättää huolestuttavan arvionsa: "En väitä, etteivätkö italialaiset haluaisi sinua. He kyllä haluavat sinut. Mutta he haluavat sinut *vain*, koska eivät voi saada McQueenia. Ja kun he lopulta ymmärtävät, etteivät voi saada McQueenia, he haluavat sen McQueenin, jonka voivat saada. Toisin sanoen sinut."

Marvinin julman rehelliset sanat järkyttävät Rick Daltonia yhtä paljon kuin jos häntä lyötäisiin märällä rätillä vasten kasvoja.

Marvinin näkökulmasta tämä on pelkästään hyvä uutinen. Jos Rick Dalton olisi suosittu pääosien esittäjä ison yhtiön kokoillan elokuvissa, hän ei olisi nyt tapaamassa Marvin Schwarzia.

Sitä paitsi juuri Rick oli pyytänyt tapaamista. Rick haluaa näytellä päärooleja isoissa elokuvissa sen sijaan, että esittää päivän pahista televisiosarjoissa. Marvinin tehtävänä on kertoa filmiteollisuuden realiteeteista ja mahdollisista vaihtoehtoista, joista Rick itse ei ymmärrä yhtään mitään. Onhan Marvin sentään samaisen filmiteollisuuden tunnustettu asiantuntija. Marvinin asiantuntevan mielipiteen mukaan se, että näyttelijä muistuttaa yhtä maailman suurimmista filmitähdistä, tarjoaa loistavan tilaisuuden agentille, joka välittää tunnettuja amerikkalaisia kykyjä italialaisiin elokuviin. Niinpä hän on ymmärrettävästi ymmällään nähdessään kyynelten valuvan pitkin Rick Daltonin poskia.

"Mikä hätänä, poika?" hämmentynyt agentti kysyy. "Et kai sinä itke?"

Järkyttynyt ja nolostunut Rick Dalton pyyhki silmiään kädenselkään ja sanoo: "Olen pahoillani, herra Schwarz. Pyydän anteeksi."

Marvin ottaa paperinenäliinalaatikon pöydältä ja tarjoaa sitä Rickille lohduttaen itkuista näyttelijää: "Äläs nyt. Meillä kaikilla on vaikeaa aina välillä. Elämä on kovaa."

Rick repäisee pari nenäliinaa laatikosta. Niin miehekkäästi kuin siinä tilanteessa vain pystyy, Rick pyyhkii silmänsä. "Ei minulla ole mitään hätää, nolottaa vain. Pahoittelen tätä nöyryyttävää esitystä."

"Esitystä", Marvin tuhahtaa. "Mitä sinä oikein puhut? Olemme kaikki ihmisiä, ihmiset itkevät. Siinä ei ole mitään pahaa."

Rick lopettaa pyyhkimisen ja loihtii kasvoilleen teennäisen hymyn. "Kas näin, paljon parempi. Pahoitteluni."

"Älä turhaan pahoittele", Marvin nuhtelee häntä. "Olet näyttelijä. Näyttelijöiden pitää päästä käsiksi tunteisiinsa. Näyttelijöiden on osattava itkeä. Toisinaan se taito kostahtuu. Kerrohan nyt, mikä on hätänä."

Rick ryhdistäytyy ja vedettyään pari kertaa henkeä sanoo: "Sitä vain että olen tehnyt tätä työtä kymmenen vuotta, herra Schwarz. On vähän vaikeaa istua tässä kaiken sen jälkeen ja kuulla kasvotusten, miten pahasti olen epäonnistunut. Kuulla, miten olen tuhonnut urani."

Marvin ei ymmärrä vaan kysyy: "Mitä tarkoitat epäonnistumisella?"

Rick katsoo lasisen pöydän yli agenttia ja tunnustaa: "Tiedättehän, herra Schwarz, aikoinaan minusta olisi voinut tulla melkein mitä vain. Ihan oikeasti. Sen näkee muutamista töistäni. Sen näkee *Bounty Law'sta*. Varsinkin silloin kun minulla oli päteviä vierailevia tähtiä. Kun näyttelin Bronsonin kanssa, kun näyttelin Coburnin kanssa, kun näyttelin Meekerin kanssa tai kun näyttelin Vic Morrow'n kanssa. Homma toimi silloin! Mutta studio laittoi minua samoihin leffoihin helvetin entisten suuruuksien kanssa. Mutta entä jos olisin saanut näytellä Chuck Hestonin kanssa? Siitä olisi voinut kehittyä vaikka mitä. Minä ja Richard Widmark, minä ja Mitchum, minä ja Hank Fonda, niistä kaikista yhdistelmistä olisi voinut kehittyä vaikka mitä! Minä ja Meeker yhdessä